

stiller Ægtefolkene, som om Ægteskabet ikke havde været indgaaet, idet hver af dem af Formuefællesskabet udtager det, som de selv indbragte. For øvrigt er en saadan Omstødelse af et Ægteskab noget, som i Praksis sjælden forekommer.

Derimod gælder det om Reglerne om Separation og Skilsmisse — Lovforslagets Bestemmelser derom findes i Kapitel XII —, at de meget hyppigt bringes i Anvendelse. Det er for øvrigt en Fejltagelse, at de bringes langt hyppigere i Anvendelse nu til Dags end tidligere. Jeg erindrer, at jeg i Marcus Rubins udmærkede Bog om Frederik den Sjette har læst en statistisk Paavisning af, at i de gode, gamle Dage, i Frederik den Sjettes Tid, var Antallet af Ægteskabsskilsmisser her i København procentvis — i Forholdet til Indbyggerantallet i Byen — større, end det er nu. Der var i det hele taget meget i de gode, gamle Dage, som ikke var saa godt, som man nu tror. Imidlertid — Reglerne bringes jo ogsaa hyppigt i Anvendelse nu, og det er vigtigt, at disse Retsregler samles, saaledes at Folk faar let Adgang til at blive bekendt med, hvilke Regler der paa dette Omraade gælder. Disse Regler har mere Betydning som en Kodifikation, som en Samling af de spredte Love og administrative Regler, som hidtil har været fulgte, end de har Betydning ved det nye, de indfører; de er i meget væsentlig Omfang en Lovfæstelse af de Regler, som allerede nu eksisterer. Dog tør jeg nok sige, at Gennemførelsen af det, der foreslaas i Lovforslaget, vil medføre betydelige Forbedringer paa disse Omraader.

For det første bortfalder Nødvendigheden af den nu meget ofte krævede særlige Tilladelse til at indgaa Ægteskab, efter at man er blevet skilt, en Bestemmelse, som medfører, at man, naar man har levet skilt i nogle Aar efter de tre Aars Separation, skal møde med Attest for, at man har ført en sædelig Vandel i alle de forløbne Aar. Det turde vel egentlig være anstødeligt at kræve disse Attester for sædelig Vandel i den Betydning, det her tages, af voksne Mennesker, som oven i Købet har været gift. Dette bortfalder altsaa helt. Det fører ikke noget positivt Gode med sig, men det fjerner et Onde.

Separation vil Ægtefolkene kunne faa ligesom nu, naar de er enige derom, og den ene kan forlange Separation, naar den anden Ægtefælle forsømmer sine Pligter eller er forfalden til Drik eller andre Laster. Dernæst aabnes en Adgang til

ensidig at kunne faa Separation, naar Forholdet mellem Ægtefællerne er saa ødelagt, at man maa sige, at der ikke eksisterer eller kan tænkes at genopstaa noget fornuftigt og sædeligt Ægteskab, og der ikke billigvis er noget andet Hensyn, der taler for at opretholde Ægteskabet. En saadan almindelig Regel haves ikke i den gældende Ret og dækkes kun til Dels af de Tilfælde, hvor Separation kan gives ved kongelig Bevilling. Regelen hviler paa den Betragtning, at det ikke er moralsk forsvarligt ved Lovbud at holde Ægteskaber sammen, hvor enhver Samhørighed mellem Ægtefolkene i Virkeligheden er ophævet. Opretholdelsen af et Ægteskab lige indtil Døden bør ikke under nogen Omstændighed kunne være en Hævnakt fra en Ægtefælles Side overfor den anden, men det kan det blive til, naar der ikke er Mulighed for, at den ene Ægtefælle kan forlange at faa Separation, naar den anden modsætter sig det. Jeg tror, at Indførelsen af denne Regel er et stort Fremskridt i Anerkendelsen af Ægteskabet som et sædeligt Forhold. Naar Separationen er givet, skal efter Forslaget ligesom nu Skilsmisse kunne naas efter en vis Fristes Forløb. Ifølge Administrationens Praksis er denne Frist nu 2 Aar, naar Ægtefællerne er enige om at søge Skilsmisse, ellers er den efter Reglerne 3 Aar. Da det nu ikke synes paakrævet, at Ægtefællerne skal have saa lang Tid til at betænke sig paa, om de efter indtraadt Separation vil skilles eller ikke, saa foreslaas her, at disse Frister nedsættes til henholdsvis et og to Aar.

Hvad Skilsmisse angaar, er Forholdet det, at der nu gives Skilsmisse, naar Ægtefællerne i ca. 5 Aar har levet faktisk adskilte og er enige om at søge Skilsmisse. Det synes imidlertid urimeligt at opretholde et Ægteskab saa lang Tid, naar Parterne til Stadighed lever adskilte, og dette ikke beror paa tilfældige ydre Omstændigheder, men er en Villiesakt fra Ægtefolkernes Side. Forslaget giver derfor Adgang til Skilsmisse, naar Ægtefolkene faktisk har levet adskilte i 3 Aar paa Grund af indbyrdes Uoverensstemmelse. For at dette dog ikke skal misbruges til ensidig Ophævelse af Ægteskabet i Løbet af de 3 Aar, saa tages det Forbehold, at Skilsmisse kan nægtes, naar Sagsøgerens Forhold eller andre særlige Omstændigheder medfører, at den ikke bør gives.

Skilsmisse kan dernæst gives paa Grund af Rømning efter 2 Aars Forløb og paa Grund af en Ægtefælles Forsvin-